

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד יעל לוי

המאשימה

נגד

נתנאל שחר
באמצעות ב"כ עוה"ד גל וולף

הנאשם

הכרעת-דין

מה טיבו של הרכיב הנסיבתי של העדר הסכמה בעבירות של מעשה מגונה באדם ומעשה מגונה בפומבי ?

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז – 1977.

נטען, כי בתאריך 22.3.18 בשעה 17:30 המתינה פלונית, שזהותה אינה ידועה למאשימה, עם תינוקת שישבה בעגלה, בתחנת אוטובוס במודיעין עלית.

אותה עת, הגיע הנאשם אל תחנת האוטובוס, התיישב בספסל התחנה והחל נוגע ומשפשף את איבר מינו תוך שהוא מסתכל אל עבר פלונית ותינוקה.

נטען, כי במעשיו אלה "ביצע הנאשם מעשה מגונה בפלונית "ללא הסכמתה..."

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

הנאשם לא כפר בעובדות הנטענות, אולם טען כי המאשימה לא הוכיחה, כנדרש פלילים, את הרכיב הנסיבתי הנדרש להרשעה בעבירה אשר יוחסה לו, כלומר את העדר ההסכמה של אותה פלונית שזהותה אינה ידועה.

ב"כ הנאשם הגדיר את זירת המחלוקת כדלקמן: "אני מבקש להבהיר את הטענות המקדמיות שלי, למעשה אני טוען, כפי שאמרתי בדיון הקודם, שהסעיף בחוק העונשין של מעשה מגונה באדם או מעשה מגונה פומבי דורש את הוכחת **עניין ההסכמה**, דרישת עניין ההסכמה, מי שצריך להוכיח העדר הסכמה זאת המאשימה..." (עמוד 6 שורה 23 והלאה).

הצדדים הסכימו, כי בית-המשפט יקבל לידיו את כל תיק החקירה, יעיין בו, ותימסר הכרעת-דין תוך התייחסות לטענה שהוצגה.

ב. המסגרת העובדתית-ראייתית:

אין חולק בין הצדדים כי המסגרת העובדתית לדיון הן עובדות כתב-האישום המתארות את המעשה המגונה שאותו ביצע הנאשם, בנסיבות המתוארות.

עיון בתיק החקירה, הכולל בין השאר **סרטון שצולם בידי עד ראייה**, המתעד את כל המקרה, מלמד שקיימות ראיות, כנדרש בהליך זה כדלקמן:

צפייה בסרטון:

הנאשם מגיע אל תחנת האוטובוס, מתבונן על פלונית, העומדת עם עגלת התינוקות, מתקרב אליה, נכנס אל תוך התחנה.

הנאשם יושב על הספסל בתוך תחנת האוטובוס, פלונית עומדת לשמאלו (מימין למצלמה).

פלונית עומדת מאחורי דופן התחנה, עגלת התינוקות בולטת החוצה.

היא אינה רואה אותו והוא אינו יכול להבחין בה, הוא יכול להבחין רק בעגלת התינוקות הבולטת מעבר לחומה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

הנאשם נוגע באיבר מינו מעל הבגדים, ואולם ניכר כי מבטו מופנה דווקא אל עבר עגלת התינוקת ואל התינוקת היושבת בתוכה.

ישראל טאירי, הינו עד הראייה אשר צילם את המעשה של הנאשם:

לפי הודעתו מתאריך 22.3.18 באותו מועד הוא עמד עם אשתו בתוך האמבולנס שבו הוא נוהג במקום המדובר "שלפתע הבחנתי בחשוד...לציין בתחנה אישה עם עגלה. החשוד יושב בתחנה ונגוע בעצמו. התחלתי לצלם אותו ומיד התקשרתי (ל.ב. – כנראה למשטרה)...ישב בתחנה, הסתכל בעיקר על הילד בעגלה ונגע בעצמו מעל המכנס".

עד הראייה הזעיק אל המקום סייר משטרה, אשר עיכב את הנאשם. הלה קיבל ממנו גרסה ראשונית, שבמסגרתה הודה במעשה ואפנה בעניין זה לדוח הפעולה.

הודית הנאשם:

הנאשם נחקר באזהרה והודה בביצוע המעשה (הודעת יום 22.3.18 שורות 7-8, 15).

הוא זיהה את עצמו בסרטון שהוצג לו (שורה 43).

בהודעת יום 14.8.18 שב והודה במעשה (שורה 10). הוא אישר כי המעשה שלו היה **מכוון כלפי פלונית** שעמדה במקום (שורה 20, שורה 24).

על כן, נוכח הראיות דלעיל, ניתן לקבוע ממצאים של עובדה למתואר בעובדות כתב-האישום.

לצורך השאלה המשפטית העומדת בפניי, יש לציין את אלו:

אין לדעת מה זהותה של אותה אישה.

הנאשם ביצע את המעשה המגונה כאשר הוא מכוון אותו כלפי אותה אישה.

האישה אינה מבחינה בו כלל ואינה מודעת למעשהו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

ג. השאלה המשפטית - דיון:

האם המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע את המעשה המגונה בהעדר הסכמה ?

(א). יסודות העבירות הרלוונטיות:

סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז – 1977 שבו הואשם הנאשם, קובע:

"העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו...דינו מאסר שלוש שנים"

סעיף 348 (ג) לחוק הנ"ל הינו עבירה התנהגותית, המשתייכת לתחום המחשבה הפלילית והוא מורכב מן היסודות הבאים:

היסוד העובדתי, מורכב מרכיב התנהגותי של עשיית מעשה מגונה, כהגדרתו בסעיף 348 (ו), שאין חולק כי מתקיים במקרנו, יחד עם שני רכיבים נסיבתיים שהם "באדם" ובלא הסכמתו".

אין חולק, כי נוכח הראיות המלמדות שהנאשם כיוון את המעשה המגונה דווקא כלפי אותה פלונית, אף אם לא היה ביניהם מגע פיזי, הרי שהתקיים הרכיב הנסיבתי של "באדם", משום שקיומו של רכיב זה אינו מחייב מגע פיזי (ראו לאחרונה: ע"פ 4802/18 פלוני נגד מדינת ישראל – 29.1.19 - פסקה 27 והלאה).

המאשימה בסיכומיה, הרחיבה את הדיון בשאלה האם נדרש מגע פיזי אם לא, אולם הדיון שאותו ערכה אינו צריך, שכן, כאמור, הרכיב האחרון, העדרה או קיומה של הסכמה, הוא שעומד בבסיסה של הכרעת-דין זו.

האבחנה בין שתי העבירות – מעשה מגונה באדם למול מעשה מגונה בפומבי – מתמקדת בשאלה האם המעשה המגונה נעשה כלפי "אדם פרטני" ואין דרישה ליסוד של נגיעה. ראו בעניין זה ע"פ 7725/11 פלוני נגד מדינת ישראל), תק-על 2013(1), 2904: "בית המשפט פירט פסיקה של בית משפט זה לפיה גם במקרים שבהם לא היה מגע פיזי בין נאשם לקורבן, המעשים יכולים להיות מוגדרים כמעשים מגונים באדם. על כן, בית המשפט קבע כי ההבדל בין שני הסעיפים אינו נוגע למגע, אלא נעוץ בכך שעל פי סעיף 349 המעשה אינו באדם מסוים והעברין "מסתפק בכך שהוא מבצע את המעשה בפני אנשים". בעוד שהמעשה הקבוע בסעיף 348 הוא ב"אדם", כלומר הוא מוכוון כלפי בן אנוש ספציפי, ועל כן מוקדשת לו חומרה יתרה".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

ואולם, כאמור, לא זו אבן הנגף הנטענת בטיעוני ב"כ הנאשם.

היסוד הנפשי, מורכב ממודעותו של העושה לקיומם של כל רכיבי היסוד העובדתי, יחד עם יסוד תכליתי של שאיפה להגשמת המטרה שבהגדרת המעשה המגונה ("לשם").

במקרו, הראיות מלמדות כי היסוד הנפשי מתקיים בנאשם, לרבות מודעותו לכך שאותה פלונית אינה מסכימה לביצוע המעשה.

יחד עם זאת, יש לאבחן בין שאלת קיומו של היסוד הנפשי, שהיא **שאלה סובייקטיבית** המתקיימת במוחו של הנאשם, ובין קיומה או העדרה של נסיבת אי ההסכמה, שהיא **שאלה אובייקטיבית**, שמחייבת הוכחה ברורה אם התקיימה בעולם העובדתי, אם לאו.

רכיב העדר ההסכמה, ככל שהוא נוגע לסעיף זה, **הינו רכיב שיש להוכיחו בראיות של ממש**. (ראו ניתוח יסוד העדר ההסכמה ראו בע"פ 2606-04 **יגאל בנבירה נגד מדינת ישראל**, תק-על 2006(2), 5766(פסקה 32): "...אולם משעה שהושמט יסוד הכפיה, מישור ההתייחסות אינו עוד המימד האובייקטיבי של מעשי הנאשם אלא אי ההסכמה הסובייקטיבית של המתלוננת ותו לא...". ואולם, עדיין יש להוכיח את אי ההסכמה בעדותה של נפגעת העבירה).

אכן, רכיב העדר ההסכמה במקרה זה, הינו רכיב נסיבתי שלילי, שעל המאשימה להוכיחו מעבר לספק סביר (ראו, בהקשר אחר ע"פ 71903/07 (מחוזי ת"א) **דליה נגד מדינת ישראל** 23.6.18).

המאשימה בסיכומיה, הזמינה את בית-המשפט לקבוע, הלכה למעשה, **קיומה של הנחה מקדמית, כללית, בדבר "העדר ההסכמה"** נוכח מעשה מגונה שכזה. פרשנות שכזו, מוחקת את מילותיו של המחוקק, מעלימה את הדרישה לקיומו של הרכיב הנסיבתי מוכח ומבקשת לקבוע כי המחוקק השחית מילותיו לריק.

אכן, במקרים רבים ניתן ללמוד על קיומו של רכיב העדר ההסכמה, לא רק ממילים אלא גם כראייה נסיבתית, מתוך התנהגותו של אותו אדם, כגון קיומה של התנגדות פיזית, צעקות, בכי, הסטת הראש, שלילה מילולית של המעשה, מבע של אי ההסכמה וכיו"ב (ראו בהקשר אחר עש"מ 6737/02 **מדינת ישראל נגד זקן**, פ"ד נו (2) 312, 327).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

ואולם, במקרנו, אין להסיק מן הסרטון, **כנדרש בפלילים**, כי אותה פלונית אינה מסכימה למעשה, שהרי היא כלל אינה מודעת לו. לו הייתי רואה, שאותה פלונית מבחינה בנעשה, מסיטה את מבטה, מתרחקת מהמקום, ניתן היה להסיק, נסיבתית, את רכיב העדר ההסכמה.

אכן, יש ממש בטענת המאשימה, בסיכומיה (סעיף 26) שאי מודעותה של אותה פלונית למעשהו של הנאשם משמעה אי הסכמה, שהרי אין אדם יכול לתת את הסכמתו, אלא לדבר שהוא מודע לו. זוהי הנחה עובדתית שהגיונה בצידה, אך לא ניתן להסתפק בה **כתחליף של ראיות של ממש, כנדרש בפלילים**. המשפט הפלילי אינו נבנה על הנחות והשערות.

דווקא התכלית המכוונת של המעשה המגונה בעבירה זו – כלפי אדם – ואדם ממש – ונוכח חומרתה היחסית של עבירה זו ביחס לרעותה - היא זו שמחייבת את המאשימה **להוכיח את העדר ההסכמה של אותו אדם ממש**.

במקרה זה, למרות הנצפה בסרטון, הראיות לא העבירו לנאשם את הנטל הטקטי להוכיח אחרת, ובסופו של יום נטל ההוכחה רובץ לפתחה של המאשימה.

המאשימה בסיכומיה הפנתה לע"פ 9603/09 **פלוני נגד מדינת ישראל** (27.9.11) וטענה כי במקרה זה הורשע נאשם בביצוע מעה מגונה באדם, אף שמרבית קורבנותיו לא חשו במעשים שביצע. אכן, באותו מקרה נקבעה הלכה **שאינה שנויה במחלוקת גם במקרנו**, שלפיה ניתן להרשיע נאשם בעבירה של מעשה מגונה באדם גם בהעדר מגע פיזי בינו לבין נפגעי העבירה. אך במקרה זה, שאלת העדר ההסכמה כלל לא עמדה לדיון בצורה חדה, כפי שהוצגה במקרה העומד בפניי.

סעיף 349 (א) לחוק העונשין התשל"ז – 1977 בחלופה הרלוונטית, קובע:

"העושה מעשה מגונה בפומבי בפני אדם אחר, **ללא הסכמתו**...דינו מאסר שנה".

עבירה זו, כקודמתה, היא עבירה התנהגותית מתחום המחשבה הפלילית.

היסוד העובדתי: עבירה זו, אף היא בנויה מאותו יסוד עובדתי של ביצוע מעשה מגונה, כפי הגדרתו, אולם נדרשים הרכיבים נסיבתיים הבאים: **"בפני אדם"**, **"בפומבי"** (כהגדרתו בסעיף 34 כד לחוק) ו**"ללא הסכמתו"**.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

היסוד הנפשי זהה ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה הקודמת, כפי שהצגתי לעיל והוא אינו שנוי במחלוקת במקרו.

לאחרונה, עמד בית-המשפט העליון על האבחנה בין שתי העבירות, תוך ניתוח הרכיב הנסיבתי של "פומבי" ברע"פ 7963/18 **בני סלע נגד מדינת ישראל** (3.4.19). בית-המשפט העליון קבע: "פירוש זה עולה בקנה אחד עם התכלית אותה באה עבירת מעשה מגונה בפומבי למלא – למנוע מצב בו ייחשף אדם בעל כורחו וללא הסכמתו למשה מגונה שמבצע אחר".

לענייננו, השאלה שבמחלוקת **אינה** אם התקיימו הרכיבים הנסיבתיים "בפני אדם" ו"פומבי" והשאלה היחידה העולה לדיון היא **שוב** שאלת קיומה או העדרה של הנסיבה "**ללא הסכמתו**".

אני סבור, כי להבדיל מהעבירה הקודמת, הדנה במעשה מגונה באדם בלא הסכמתו, המחייבת הוכחה ברורה, כנדרש בפלילים, הרי שהעבירה של מעשה מגונה בפומבי מאפשר הוכחת העדר ההסכמה גם בדרך משתמעת, מכללא.

עמד על כך יעקב קדמי בספרו "**על הדין בפלילים**" חלק שלישי עמוד 1433 :

"**ללא הסכמתו** : לאמור – מבלי ש"האחר", שבפניו נעשה המעשה המגונה, נתן את הסכמתו לכך. הגישה הרווחת היא, כי "**ההסכמה**" יכול שתהיה במפורש ויכול שתהיה מכללא, ובלבד שתהיה ברורה, וחד משמעית...עם זאת, המדובר ביסוד שלילי, ובתור שכזה, אף שהתביעה היא הנושאת בנטל הוכחתו – די לה, בשלב הראשון, בראיה קלושה ודלת משקל".

אכן, גם עבירה לפי סעיף זה מחייבת רכיב נסיבתי של **העדר ההסכמה**, אך רכיב זה, **בעבירה זו**, הינו **רכיב מוחלש יותר** שאותו ניתן להסיק מכללא, גם בהעדר עדות ישירה.

ברור לכל, **שלא יעלה על הדעת להביא עדות ישירה מכל אדם שנמצא בסביבה ושיכול לראות את המעשה.**

לא ניתן להציג ראיה בדבר העדר ההסכמה של כל ה"פומבי".

מעבר לכך, גם אם תוצגנה ראיות, שלפיהן חלק מה"פומבי" הסכים למעשה המגונה, אך חלקו לא הסכים, **יש להניח את קיומה של העדר ההסכמה**, שהרי אין מדובר ב"משאל" או בירור סטטיסטי אודות הסכמתו של הציבור, אלא עניין שבמדיניות שיפוטית נוכח התכלית העומדת אחר העבירה, כפי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

שהוצגה בעניין בני סלע דלעיל, כלומר **מניעת הסיכון האפשרי** לחשיפתו של אדם למעשה המגונה המדובר.

על כן, ביחס לעבירה זו ניתן להניח **הנחה שבעובדה**, כי בנסיבות המתוארות **הציבור בכלל אינו מסכים** למעשה של הנאשם ולמעשים מגונים שכאלה שיבוצעו בפומבי.

אמנם אין להעניק ליסוד אי ההסכמה, גם ביחס לעבירה זו, פרשנות שמאיינת אותו לחלוטין, שכן בהחלט יתכנו מצבים שונים, שבמסגרתם מתבצעים מעשים שונים בהסכמת כלל הציבור, כגון התערטלות כללית, מוסכמת על כולם, למשל, כזו המתרחשת בחוף נודיסטים, או צילום ערום אמנותי משותף, או שהמעשה מבוצע בתוך ביתו של נאשם, בהסכמת הנוכחים, בנסיבות שיש חשש לקיומו של יסוד ה"פומבי", שבמסגרתם נלמדת הסכמה מכללא של כלל הציבור למעשה. אך במקרנו, כאשר מדובר במעשה מגונה ברחובה של עיר, רשאי בית-המשפט להניח הנחה שבעובדה בדבר העדר ההסכמה.

יצוין, כי בחינתה התפתחות החקיקה ביחס לעבירה זו אינו מלמד על כוונתו הסובייקטיבית של המחוקק בדבר הסיבה להוספת רכיב העדר ההסכמה:

תחילה, קבע סעיף 160 לפקודת החוק הפלילי, 1936: "כל העושה מעשה מגונה או העושה מגונה במקום ציבורי או באספה ציבורית או באופן שהמעשה עלול להיות נראה לאיש הנמצא במקום ציבורי, ייאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר...". רואים אנו כי בסעיף זה לא נכללה דרישת העדר ההסכמה.

לאחר מכן, חוקק סעיף החוק כפי שמצא ביטוי המקורי בחוק העונשין התשל"ז – 1977 (ס"ח 864) שקבע בסעיף 357: "העושה מעשה מגונה או תנועה מגונה במקום ציבורי או בהתקהלות פומבית או באופן שאדם הנמצא במקום ציבורי יכול לראות זאת, דינו...". שוב, אין למצוא בסעיף את רכיב העדר ההסכמה.

בהמשך הדרך ניתן למצוא הצעות חוק שונות אשר בקשו להעניק ניסוחים שונים, שאף הן אינן כוללות את הרכיב המדובר.

תיקון הסעיף כפי שמצא ביטוי בשנת 1988 ניסח את סעיף 349 כך: "העושה מעשה מגונה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, בפומבי, או בכל מקום אחר בפני אדם שטרם מלאו לו שש עשרה שנים, והמעשה אינו עבירה מן המנויים בסעיפים 345 עד 348, דינו...". (ס"ח 1246).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

בשנת 1990 (תיקון מספר 30) נוסח הסעיף פעם נוספת והפעם הוסף גם רכיב העדר ההסכמה, כפי נוסחו דהיום. ואולם, עיון בדברי ההסבר להצעת החוק (הצ"ח 2401) כמו גם בדברי המחוקקים בקריאות לקראת אישור התיקון (הצ"ח תיקון 33 חובת ל"ד ישיבה קצ"ח)(חוברת ל"ו), אינו מגלה מדוע בחר המחוקק להוסיף את הרכיב הנסיבתי המדובר. מלבד התייחסות אגבית אחת לעניין ההסכמה, בדוגמא שהובאה אודות אותו מורה שעושה מעשה מגונה בפני אדם אחר, בהסכמה, כגון שהוא מדגים לו, לבקשתו מהו מעשה מגונה אין למצוא התייחסות – עמוד 5062).

ניתן להניח, נוכח התבוננות בתיקון הרוחבי שהוכנס, כי המחוקק ביקש לשם את הדגש על העדר ההסכמה ביחס לכלל עבירות המין, ובדרך זו מצא רכיב זה גם ביחס לעבירה דנן.

ואולם: במקרנו, הראיות מלמדות, כי השאלה אינה מצריכה התייחסות פולמוסית ישירה, שכן קיימת ראייה ברורה בדבר העדר ההסכמה, והיא מצויה בהודעתו של עד הראיה ישראל טאירי, אשר צילם את המקרה הזעיק את המשטרה, ובכך הביע את מורת רוחות ואי הסכמתו למעשהו של הנאשם.

מצב דברים זה, מעביר את הנטל הראייתי, הטקטי לנאשם להוכיח אחרת, הוא לא עשה כן ולפיכך המאשימה עמדה בנטל ההוכחה כנדרש **ביחס לעבירה זו**.

ד. מסקנות:

מסקנותיי הן:

(א). המאשימה **לא הוכיחה**, כנדרש בפלילים, כי התקיים הרכיב הנסיבתי של העדר ההסכמה, לצורך הרשעה בעבירה של מעשה מגונה באדם לפי סעיף 348 (ג) לחוק הנ"ל.

אין חולק, כי התקיים היסוד העובדתי של העבירה, שכן הנאשם ביצע מעשה מגונה באדם.

קיימות ראיות המלמדות כי הנאשם ביצע מעשה מגונה **שכוון** דווקא אל אותה פלונית.

התקיים היסוד הנפשי, שאינו שנוי במחלוקת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

ואולם, על המאשימה היה להוכיח **מעבר לספק סביר** את קיומו של הרכיב האובייקטיבי, הנסיבתי, של העדר הסכמה.

היה עליה להוכיח כי אותה פלונית, מושא המעשה המגונה, והיא בלבד, לא הסכימה למעשה.

אכן, מצב הדברים הנצפה בסרטון מוביל **להנחה הגיונית**, כי אותה פלונית לא הסכימה למעשה, שכן היא כלל אינה מודעת למעשיו של הנאשם, וממילא אינה יכולה למסור הסכמה למעשה שאינה מודעת לו. ואולם בעניין זה, **אין די בהנחה שבעובדה**, המשפט הפלילי אינו עוסק בהשערות, בהנחות ויש לטרוח ולהציג ראיות של ממש, כלומר עדות של אותה פלונית.

(ב). מנגד, המאשימה **הוכיחה**, כנדרש בפלילים את אשמתו של הנאשם בעבירה חלופית של ביצוע מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 (א) לחוק הנ"ל.

כאשר דנים בעבירה של מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 לחוק הנ"ל, אין צורך כי המעשה יכוון לאדם מסוים ודי בביצוע המעשה בפומבי, או תוך שהנאשם צופה כי אדם כלשהו יצפה במעשיו.

העבירה אינה מכוונת לאדם מיוחד, אלא לכלל הציבור.

לפיכך, העדר ההסכמה, הינה רכיב מוחלט וניתן לקבוע חזקה שבעובדה בדבר התקיימותו.

מעבר לכך, במקרנו, **קיימת ראיה ישירה בדבר אי ההסכמה** והיא הודעתו של עד הראייה, ישראל טאירי, אשר הבחין במעשה, **ואי הסכמתו נלמדת מכך שצילם את הנאשם והזעיק למקום את המשטרה**.

ה. תוצאה:

אני מזכה את הנאשם מהעבירה שבה הואשם – מעשה מגונה באדם לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז – 1977 ומרשיע אותו בעבירה חלופית של מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 (א) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ט, 04 יולי 2019, במעמד הצדדים

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61430-11-18 מדינת ישראל נ' שחר

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה